

Мала малярка

Наталя Забіла

Малював картину тато,
Квач у фарбу умочав,
Потім вийшов із кімнати
І обідати почав.
Тупу-тупу, хтось тупоче,
Відчинити двері хоче...
І в кімнату в ту ж хвилинку
Входить дівчинка Маринка.
Бачить: квачики чудні,
Фарби різнобарвні,
А на білім полотні —
Щось не дуже гарне.
Зараз доня квачик витре,
Візьме фарби на палітрі
І на татовій картині
Домалює квіти сині.
Не виходить — хоч заплач!
Тільки плями й смуги...
Мабуть, це поганий квач,

Треба взяти другий.

Треба взяти іншу фарбу,

Ясно-жовту, дуже гарну,

Чорну, білу та руду

І змішати до ладу.

Раптом тато на порозі.

Тільки глянув — що то?

Фарби, пензлі на підлозі...

Знищена робота...

І стоїть мале дівчатко,

Посміхається до татка,

Довгий пензель у руці,

Різні фарби на лиці.

— Ах ти, шкода наша, шкода!

Що ж ти наробила?

Грійте швидше теплу воду

Та давайте мила!